

II. János Pál pápa őszsentségének, az Új Evangelizáció Első Apostolának dedikálva.

Az Ő példájából merítve, mi, világi hívek hitet, bátorságot és jámborságot tanulhatunk.

Végtelen hálával és szeretettel ajánlom minden papnak:

Akik köldökzsinórt képeznek Isten és emberek között, mivel isteni kegyelmeket közvetítenek a gyónás szentsége és a Szentmiseáldozat bemutatása révén.

„Urunk, mindig adj nekünk ebből a kenyérből! - mondták neki erre. - Én vagyok az élet kenyere - felelte nekik Jézus -, aki hozzám jön, semmiképp sem éhez meg, és aki bennem hisz, semmiképp sem szomjazik meg soha többé!”

János 6:34-35

„Aki eszi a testemet, és issza a véretem, annak örök élete van, és én feltámasztom az utolsó napon. Mert az én testem valóban étel, és a vérem valóban ital.”

János 6:54-55

„Aki eszi a testemet, és issza a véretem, az bennem marad, és én is benne. Ahogyan elküldött engem az élő Atya, és én az Atya által élek, úgy aki engem eszik, az is élni fog általam.”

János 6:56-58

„Aki ezt a kenyeret eszi, örökké élni fog!”

János 6:59

KATALINA TANÚSÁGTÉTELE A SZENTMISÉRŐL

---Egy csodás katekézisben, az Úr és a Szűzanya megtanítottak, hogyan imádkozzuk a Rózsafüzért, hogy a szívünkkel és elmélkedve imádkozzuk azt; élvezve a percek, melyeket az Úr és a Boldogságos Szűzanya társaságában tölthetünk. Megtanították a jó gyónás titkait és itt, ebben a dokumentumban, tanítanak arról, hogy mi történik a Szentmisében és hogyan tudjuk azt szívünkkel is megélni. ---

Ez egy tanúság, amit az egész világgal akarok és kell megosztanom Isten nagyobb dicsőségére, és mindazok üdvösségére, akik meg akarják nyitni szívüket az Úr előtt. Az Istennek szentelt lelkekhez is szól, hogy újból felszíthassák magukban Krisztus iránti szeretetüket, és azoknak is szól, akiknek kezében olyan hatalom van, hogy Urunkat a világba hozza a Szentmisében, hogy így táplálékká válhasson számunkra. Azoknak is szól, akik naponta magukhoz veszik az Urat, hogy ki tudjanak törni a rutinból, és ismét átélhessék a Szerető Istennel való találkozás ámulatát...

Valamint a világban élő laikus testvéreimnek is szól, hogy szívükből át tudják élni a legnagyobb csodát - **az Eucharisztia ünnepét.**

Gyümölcsoltó Boldogasszony vigíliája volt és néhányan az imacsoportunkból a gyónás szentségéhez járultak. Néhányan nem teheték meg ezt aznap, ezért másnapra, a Szentmise előttre hagyták azt.

Amikor másnap, kissé megkésve, megérkeztem a templomba, az érsek és a koncelebráló papok már épp kifelé jöttek a sekrestyéből. A Szűzanya így szólott hozzám az Ő kedves és lágy, nőies hangján, mely oly édes a léleknek:

„MA A TANULÁS NAPJA LESZ SZÁMODRA, EZÉRT AZT SZERETNÉM, HA KÜLÖNÖSEN ODAFIGYELNÉL MINDARRA, AMINEK MA TANÚJA LESZEL. SZERETNÉM HA MINDEZT, AMIT MA MEGTAPASZTALSZ, MEGOSZTANÁD AZ EMBEREKKEL.”

Mélyen megrendültem, bár nem tudtam miért, de igyekeztem figyelni.

Az első amire felfigyeltem, a kórus a gyönyörű hangja, mely mintha a távolból szólna. Egy pillanatra közelebből szólt, aztán megint távolabb lett, mintha szellőként szállt volna .

Az érsek atya megkezdte a Szentmisét, és ahogy a **bűnbánati részhez** ért, a Szűzanya ismét megszólalt:

„TELJES SZIVEDBŐL KÉRD AZ URAT, HOGY BOCSÁSSA MEG MINDAZT, AMIVEL MEGBÁNTOTTAD ŐT. ILY MÓDON ÉRDEMES LESZEL ARRA, HOGY KIVÁLTSÁGOSKÉNT RÉSZT VEHESS A SZENTMISÉN.”

A másodperc töredéke alatt suhant át a gondolat bennem: – Biztos, hogy a Kegyelem állapotában vagyok, hiszen tegnap este gyóntam.

Ő így válaszolt:

„ÚGY GONDOLOD, TEGNAP ESTE ÓTA NEM BÁNTOTTAD MEG AZ URAT? AKKOR HADD EMLÉKEZTESSELEK EGY PÁR DOLOGRA. AMIKOR IDE INDULTÁL, A FIATAL LÁNY, AKI SEGITŐD, ODALÉPETT HOZZÁD, HOGY KÉRJEN TŐLED VALAMIT, ÉS MIVEL TE KÉSÉSBEN VOLTÁL, SIETTÉL, EZÉRT NEM A LEGKEDVESEBB MÓDON VÁLASZOLTÁL NEKI. HIÁNYZOTT RÉSZEDRŐL A SZERETET, ÉS MÉG TE MONDOD, HOGY NEM BÁNTOTTAD MEG AZ ISTENT...?”

„MIKÖZBEN IDETARTOTTÁL, EGY BUSZ ÁTJÖTT A TE SÁVODBA, ÉS MAJDNEM ÖSSZEÜTKÖZTETEK. NAGYON NEM-TANÁCSOLHATÓ MÓDON FEJEZTED KI A VÉLMÉNYEDET AFELÉ A SZEGÉNY FICKÓ FELÉ, AHELLYETT, HOGY IMÁDKOZTÁL VOLNA, ÉS FELKÉSZÜLTÉL VOLNA A SZENTMISÉRE.”

„UTOLSÓ PILLANATBAN ÉRKEZTÉL A MISÉRE, AMIKOR A MISÉT CELEBRÁLÓK MENETE MÁR KIVONULT AZ OLTÁRHOZ, HOGY BEMUTASSA A MISÉT... VAJON ÚGY VESZEL RÉSZT A MISÉN, HOGY FELKÉSZÜLTÉL VOLNA RÁ LÉLEKBEN? ..”

Így válaszoltam:” Rendben van Anyám, ne is folytasd. Nem kell, hogy emlékeztess még több más dologra is, mert meghalok fájdalomban és szégyenemben.”

„MIÉRT KELL MINDNYÁJATOKNAK AZ UTOLSÓ PILLANATBAN ÉRKEZNETEK A MISÉRE? KORÁBBAN KELLENE ÉRKEZNETEK, HOGY IMÁDKOZZATOK, ÉS KÉRJÉTEK AZ URAT, HOGY KÜLDJE EL NEKTEK SZENTLELKÉT, AKI MEG TUDJA NEKTEK ADNI A BÉKE LELKÉT, ÉS MEG TUD TISZTÍTANI BENNETEKET A VILÁG SZELLEMÉTŐL, AZ AGGODALMAITOKTÓL, A PROBLÉMÁITOKTÓL, ÉS MINDEN ZAVARÓ DOLOGTÓL; LEHETŐVÉ TÉVE EZÁLTAL, HOGY MEGÉLJÉTEK EZT AZ OLYANNYIRA SZENT PILLANATOT. TI AZONBAN MAJDNEM OLYANKOR ÉRKEZTEK, AMIKOR KEZDETÉT VESZI A MISE, ÉS ÚGY VESZTEK RAJTA RÉSZT,

MINTHA CSAK HÉTKÖZNAPI ESEMÉNYEN JELENNÉTEK MEG, MINDEN SPIRITUÁLIS ELŐKÉSZÜLET NÉLKÜL. MIÉRT? EZ A TITKOK LEGNAGYOBBIKA. AZT A PILLANATOT FOGJÁTOK MEGÉLNI, AMIKOR A FENSÉGES ISTEN A LEGNAGYOBB AJÁNDÉKÁT OSZTJA KI, ÉS TI NEM TUDJÁTOK AZT MEGBECSÜLNI, ÉRTÉKELNI."

Ennyi elég volt. Annyira rosszul éreztem magam, hogy volt bőven miért bocsánatot kérnem Istentől. Nemcsak az aznapi sértésekért, bántásokért, de azokért az időkért is, amikor – másokhoz hasonlóan, - azt vártam, mielőtt még beléptem volna a templomba, hogy a pap minél előbb fejezze be a szentbeszédét. Azokért az időkért is bocsánatot kellett kérnem, amikor nem tudtam, vagy visszautasítottam a megértését annak, hogy mit is jelent részt venni a Szentmisén. És mindazokért az időkért is, amikor a lelkem talán még súlyosabb bűnökkel is telve volt, és ezért nem is mertem részt venni Szentmisén.

Éppen ünnepnap volt, és a Dicsőséget mondtuk, amikor a Szűzanya ezt mondta:

" DICSŐÍTSD ÉS ÁLDD A SZENTHÁROMSÁGOT TELJES SZERETETEDDEL, ELISMERVE EZÁLTAL, HOGY EGY VAGY A TEREMTMÉNYEI KÖZÜL."

Milyen más volt így a dicsőítő Glória ima. Hirtelen egy fényben úszó, hatalmas teremben találtam magam, a jelenlévő Isten magasztos trónja előtt. Olyan hatalmas szeretettel folytattam az ima hálaadó részét, amikor ezt ismételtem a többiekkel: *„dicsőítünk téged, áldunk téged, imádunk téged, magasztalunk téged nagy dicsőségedért, hálát adunk neked Uram, Mennyei Királyunk, Mindenható Atyaisten.”* És felidéztem magamban az Atyaisten szerető apai arcát, mely telve volt kedvességgel. *„Urunk Jézus Krisztus, egyszülött Fiú, Urunk és Istenünk, Isten báránya, az Atyának Fia, te elveszed a világ bűneit...”* és Jézus előtttem volt, gyengéd és irgalmas tekintettel... *„Mert egyedül te vagy a Szent, te vagy az Úr, Te vagy az egyetlen Fölség, Jézus Krisztus, a Szentlélekkel együtt...”* a gyönyörű szeretet Istene. Ő, aki abban a pillanatban megremegettette egész bensőmet. ...

És akkor azt kértem: *„Uram, szabadíts meg minden gonosz lélektől. Tiéd a szívem. Uram, küldd el nekem a te békéd, hogy a legnagyobb javamra váljon a Szentmise, és így az életem a legjobb gyümölcsöket teremje. Isten Szentlelke, alakíts át, cselekedj bennem, vezess engem. Óh, Istenem, add meg nekem azokat az ajándékaidat, amelyek segítségével jobban szolgálhatlak téged!”*

Elérkezett az **Igeliturgia** pillanata és Szűz Mária arra készített, hogy ismételjem el ezeket a szavakat: *„Uram, ma a Te Igédre akarok figyelni, és bőséges gyümölcsöt teremni általa. Add, hogy Szentlelked tisztítsa meg szívem bensejét, hogy a Te Igéd növekedhessen és fejlődhessen bennem, tisztítsd meg szívem, hogy készségessé váljon.”*

Miasszonyunk azt mondta: **„AZT AKAROM, HOGY FIGYELMESEN HALLGASSÁTOK MEG AZ OLVASMÁNYOKAT, ÉS FIGYELJETEK AZ EGÉSZ SZENTBESZÉDRE . EMLÉKEZZETEK ARRA, HOGY AZT ÍRJA A BIBLIA, HOGY ISTEN IGÉJE NEM TÉR VISSZA HOZZÁ ANÉLKÜL, HOGY NE TEREMNE GYÜMÖLCSÖT. HA FIGYELTEK, AKKOR MEG FOG BELŐLE MARADNI BENNETEK VALAMI ABBÓL, AMIT HALLOTTATOK. EGÉSZ NAP ELMÉLKEDJETEK, GONDOLKADJATOK EL RAJTA, PRÓBÁLJATOK MEG EMLÉKEZNI, AZOKRA AZ ISTENI IGÉKRE, SZAVAKRA, AMELYEK MÉLY BENYOMÁST TETTEK RÁTOK A MISÉN. LEHET, HOGY EZ CSUPÁN KÉT VERSSOR AZ IGÉBŐL, VAGY AKÁR AZ EGÉSZ EVANGÉLIUMI RÉSZ, VAGY CSAK EGY SZÓ. ÍZLELJÉTEK A NAP TOVÁBBI FELÉBEN, ÉS ÍGY RÉSZETEKKÉ VÁLIK, MERT ÍGY TUDJUK MEGVÁLTOZTATNI AZ ÉLETÜNK, HA ENGEDJÜK, HOGY ISTEN IGÉJE ÁTFORMÁLJON MINKET.”**

„ÉS MOST, MONDD EL AZ ÚRNAK, HOGY AZÉRT JÖTTÉL, HOGY RÁFIGYELJ, ÉS HOGY AZT AKAROD, HOGY SZÓLJON MA A SZÍVEDHEZ.”

Még egyszer megköszöntem Istennek, hogy megadta a lehetőséget, hogy meghallottam az Ő Igéjét, Szavát. És bocsánatot kértem Tőle, amiért hosszú éveken át olyan kemény volt a szívem. És azért is bocsánatot kértem, mert arra tanítottam a gyermekeimet, hogy azért kell vasárnap templomba menni, mert ez az egyház parancsa, és nem azt, hogy szeretetből, és szükségből, hogy betöltekezessenek Istennel.

Olyan sok Szentmisén vettem részt havonta kötelességből, és úgy hittem, hogy ezáltal üdvözülök. De nem éltem át a Misét, még kevésbé figyeltem az olvasmányokra, vagy a pap szentbeszédére!

Mekkora fájdalmat éreztem, annyi sok év haszontalanul elvesztegetéséért, amely tudatlanságomból fakadt! Milyen felületes a mi Mise látogatásunk, amikor csak azért megyünk el, hogy részt vegyünk valakinek az esküvőjén, vagy gyászmiséjén, vagy egyszerűen csak társasági dologként megyünk el rá. Mekkora a mi tudatlanságunk az Egyházzal és a Szentségekről! Mekkora időpocsékolás minden erőfeszítésünk arra, hogy jártasságot szerezzünk magunknak és eligazodjunk a világi dolgokban, ami egy pillanat alatt szertefoszlik - ürességet hagyva maga után, és életünk végén egy pillanatot sem tud hozzáadni a létezésünkhöz. **Azonban arról semmit sem tudunk, ami egy kis ízelítőt adhat a Mennysországból már itt a földön, és halálunk után pedig örök életet. És még kulturált férfiaknak és nőknek nevezük magunkat!**

Egy pillanattal később a **Mise felajánlási részéhez** értünk és a Szent Szűz azt mondta:

„**ÍGY IMÁDKOZZ:** (és utána ismételttem) **URAM, FELAJÁNLOM NEKED MINDENT, AMI VAGYOK, AMIM VAN, ÉS AMIT TEHETEK. MINDENT A TE KEZEDBE HELYEZEK. ÉPÍTS FEL ENGEM, URAM, ABBÓL A KICSI LÉNYBŐL, AKI ÉN VAGYOK. A TE FIAD ÉRDEMEI ÁLTAL ALAKÍTS ÁT ENGEM, MINDENHATÓ ISTENEM. CSALÁDOMÉRT IS FOHÁSZKODOM, JÓTEVŐIMÉRT, AZ APOSTOLI HIVATÁS MINDEN TAGJÁÉRT KÖANYÖRGÖK; MINDAZOKÉRT, AKIK ELLENÜNK HARCOLNAK, ÉS AZOKÉRT IS, AKIK AZ ÉN SZEGÉNYES IMÁIMAT KÉRTÉK. TANÍTS MEG LETENNI A SZÍVEMET ELÉJÜK A FÖLDRE, HOGY ÍGY KEVÉSBBÉ LEGYEN SÚLYOS AZ Ő LÉPTÜK. ÍGY IMÁDKOZTAK A SZENTEK; AZT AKAROM, HOGY MINDNYÁJAN ÍGY IMÁDKOZZATOK TI IS.”**

Így kéri tehát Jézus, hogy imádkozzunk, hogy társaink elé helyezzük a szívünket a földre, hogy ne érezzék annak keménységét, hanem inkább enyhítse lépéseik fájdalmát. Évekkel később olvastam egy Szent könyvét, akit nagyon szerettem, Jose Maria Escrivá de Balaguer könyvét. Könyvében találtam egy imát, ami hasonlított arra, amit a Szent Szűz tanított nekem. Talán ez a Szent, akire rábíztam az életem, nagy örömet szerzett a Szent Szűznek ezzel az imájával.

Aztán hirtelen a templomban olyan alakok álltak fel, akiket nem láttam addig. Olyan volt, mintha minden egyes személy mellől felállt volna egy-egy ilyen fiatal a katedrálisban. És az így hamarosan megtelt gyönyörű szép fiatalokkal. Vakítóan fehér ruhába voltak öltözve, és elkezdtek a középső oldalhajó felé özönlenni, egyenesen az oltár felé mentek. Akkor a Miasszonyunk azt mondta: „**FIGYELJ. ŐK AZ ITT JELENLÉVŐK ŐRANGYALAI. EZ AZ A PILLANAT, AMIKOR A TI ŐRANGYALAITOK ELŐREHOZZÁK A FELAJÁNLÁSITOKAT ÉS A KÉRÉSEITEKET AZ ÚR OLTÁRÁHOZ.”**

Abban a percben teljesen megdöbbenem, mert ezeknek a lényeknek olyan csodálatosan szép, fénylő arcuk volt, hogy el sem lehet képzelni. Az arckifejezésük is gyönyörű szép volt, enyhén nőies vonásokkal, de testük felépítése, a kezeik, a magasságuk férfias arányokat tükrözött. Meztelen

lábuk nem érintette a talajt, inkább úgy mentek, mintha suhannának. Lenyűgöző látvány volt a kivonulásuk.

Néhányan közülük arany tálhoz hasonló tárgyat vittek, ami hatalmas, arany-fehér fényben ragyogott, fénylett. Szűz Mária azt mondta:

„EZEK AZOKNAK AZ ŐRANGYALAIK, AKIK EZT A SZENTMISÉT RENGETEG SZÁNDÉKRA AJÁNLIJÁK FEL; AZOKÉ, AKIK TISZTÁBAN VANNAK AZZAL, HOGY MIT JELENT EZ AZ ÜNNEPI ÁLDOZAT. VAN MIT FELAJÁNLANIUK AZ ÚR SZÁMÁRA.”

„AJÁNLIJÁTOK FEL MAGATOKAT EBBEN A PILLANATBAN ...AJÁNLIJÁTOK FEL A BÁNATOTOKAT, A FÁJDALMATOKAT, A SZOMORÚSÁGOTOKAT, AZ ÖRÖMÖTÖKET ÉS A KÉRÉSEITEKET. EMLÉKEZZETEK RÁ, HOGY A MISÉNEK VÉGTELEN ÉRTÉKE VAN. EZÉRT TEHÁT LEGYETEK NAGYLELKŰEK A FELAJÁNLABAN ÉS A KÉRÉSBEN.”

Az első angyalok mögött újabbak jöttek, de nekik nem volt semmi a kezükben; üres kézzel jöttek. A Szent Szűz azt mondta:

„EZEK AZOKNAK AZ EMBEREKENEK AZ ŐRANGYALAI, AKIK UGYAN ITT VANNAK A MISÉN, DE SOHA SEMMIT NEM AJÁNLANAK FEL. NEM ÉRDEKLI ŐKET, HOGY MEGÉLJÉK A MISE MINDEN EGYES LITURGIKUS PILLANATÁT, ÍGY NINCS AJÁNDÉKUK SEM, AMIT FEL TUDNÁNAK AJÁNLANI, ÉS AZ ÚR OLTÁRA ELÉ TUDNÁNAK VINNI.”

Ez után a kivonulás után meglehetősen szomorú angyalok következtek, akik kezeikkel ugyan bekapcsolódtak az imába, de a szemeiket lesütötték. „EZEK AZOKNAK AZ EMBEREKNEK AZ ŐRANGYALAI, AKIK UGYAN ITT VANNAK, DE INKÁBB MÁSHOL SZERETNÉNEK LENNI, VAGYIS AZOKÉ, AKIKET KÉNYSZERÍTETTEK, AKIK KÖTELESSÉGBŐL JÖTTEK EL, ANÉLKŰL, HOGY VÁGYTAK VOLNA ARRA, HOGY RÉSZT VEGYENEK A SZENTMISÉN. EZEK AZ ANGYALOK AZÉRT SZOMRÚAK, AMIKOR ELŐRE MENNEK AZ OLTÁRHOZ, MERT NINCS MIT AZ OLTÁRRA TENNIÜK A SAJÁT IMÁIKON KÍVÜL.”

„NE SZOMORÍTSD MEG AZ ŐRANGYALODAT. KÉRJ SOKAT! KÉRD A BŰNÖSÖK MEGTÉRÉSÉT, KÉRJ BÉKÉT A VILÁGNAK, A CSALÁDODNAK, A SZOMSZÉDAIDNAK ÉS AZOKNAK A SZÁMÁRA, AKIK IMÁIDAT KÉRTÉK. KÉRJ, KÉRJ MINÉL TÖBBET, DE NE CSAK MAGADNAK, HANEM MINDENKI MÁSNÁK IS!”

„EMLÉKEZZ ARRA, HOGY AZ ÚRNAK LEGKEDVESEBB, LEGTETSZŐBB ÁLDOZATI FELAJÁNLAB, HA MAGATOKAT AJÁNLIJÁTOK FEL MINTEGY ÁLDOZATKÉNT, HOGY ÍGY JÉZUSTÓL VALÓ SZÁRMAZÁSUNK RÉVÉN ÁT TUDJON MINKET FORMÁLNI ÉRDEMEI ÁLTAL. VAJON MIT TUDNÁTOK AJÁNLANI MAGATOKTÓL A MENNYEI ATYÁNAK? SEMMISÉGETEKET ÉS BŰNEITEKET. DE AZ AZ

ÁLDOZATI AJÁNDÉK, AMIT EGYESÍTETEK JÉZUS ÉRDEMEIVEL, EZ AZ, AMI IGAZÁN ÖRÖMET SZEREZ A MENNYEI ATYÁNAK."

Ez a felvonulás olyan szép látvány volt, hogy nehezemre esne bármihez is hasonlítanom. Mindegyik mennyei teremtmény, meghajolt az Oltár előtt, közülük egyesek a felajánlásukat a padlón hagyták, mások pedig térdre borultak úgy, hogy homlokuk szinte érintette a talajt. Amint odaértek az oltárhoz, eltűntek a szemem elől.

Elérkezett a **prefáció** ideje, amikor a gyülekezet azt mondta: „**Szent vagy, Szent vagy, Szent vagy**”, hirtelen minden eltűnt, ami a miséző pap mögött volt. Az érsek mögött, a baloldalon több ezer angyal jelent meg átlós irányban, kicsi és nagy angyalok; óriási és kis szárnyas angyalok, valamint szárny nélküli angyalok. Akárcsak a korábbi angyalok, ők is ragyogó fehér tunikát viseltek, olyat, mint a díszruhás pap és a ministránsok.

Mindegyikük térdelt, kezeik imában összefonódtak, és hódolattal hajtották meg fejüket. Csodálatos zene hangzott fel, mintha számtalan kórus különböző hangokon énekelt volna, mindannyian egyszólamban együtt a néppel: Szent vagy, Szent vagy, Szent vagy...

A **konszekrációhoz**, a legbámulatosabb csoda pillanatához érkeztünk. Az érsek jobb oldalán számtalan ember jelent meg szintén átlós irányban. Ők is hasonló tunikát viseltek, de pasztell színekben, rózsaszínt, zöldet, világoskéket, lilát, sárgát, egy szóval több és nagyon lágy színben. Az arcuk nekik is ragyogott a boldogságtól. Mindannyian egykorúnak látszottak. Észrevettem (hogy hogyan, nem tudom), hogy bár különböző korúak voltak, de az arcuk ugyanolyan korúnak tűnt, nem volt rajtuk ránc. Mindnyájan boldogok voltak. Ők is letérdeltek a „**Szent vagy, Szent vagy Szent vagy...**” ének alatt.

A Miasszonyunk azt mondta:

„ŐK MINDNYÁJAN A MENNYBEN LÉVŐ SZENTEK ÉS BOLDGOK, ÉS KÖZTÜK VANNAK AZOKNAK A ROKONAIIDNAK A LELKEI IS, AKIK MÁR ISTEN JELENLÉTÉT ÉLVEZIK A MENNYBEN.”

Ekkor megláttam magát a Szűzanyát is, épp az érsek jobbán állt, egy lépéssel a miséző pap mögött. Egy kissé lebegett a föld fölött, és valami nagyon finom, átlátszó, ugyanakkor fénylő anyagon térdelt, ami olyan volt mint a kristályvíz. A Szent Szűz kezeit összekulcsolva, figyelmesen és tisztelettel nézett a miséző papra. Onnan beszélt hozzám, de csendben, (hang nélkül – a ford. megjegyzése) egyenesen a szívemben anélkül, hogy rám nézett volna:

„UGYE MEGLEP, HOGY ITT LÁTSZ ÁLLNI ENGEM PÁR LÉPÉSSSEL MONSIGNORE (AZ ÉRSEK ÚR) MÖGÖTT? ENNEK ÍGY KELL TÖRTÉNNIE... MINDEN SZERETETE ELLENÉRE, MELYEL FIAM ELHALMOZ ENGEM, NEM ADTA MEG NEKEM AZT A MÉLTÓSÁGOT, AMIT MEGADOTT A PAPOKNAK, AKIK PAPI KEZEIK ÁLTAL NAPONTA VÉGBE TUDJÁK VINNI EZT A CSODÁT. ÉPP EZÉRT MÉLY TISZTELETET ÉRZEK MINDEN EGYES PAP IRÁNT ÉS AZ IRÁNT A CSODA IRÁNT, MELYET ISTEN VISZ VÉGBE RAJTUK KERESZTÜL. EZ ARRA INDÍT ENGEM, HOGY IDE TÉRDELJEK A MISÉZŐ PAPOK MÖGÉ.” (Az angol fordító megjegyzése: Latin Amerikában és más országokban Monsignore megszólítás illeti a püspököket és az érsekeket.) Istenem, micsoda méltóságot és micsoda kegyelmeket ad az Úr a papi lelkeken keresztül, és sem mi, és közülük is nem sokan van ennek tudatában!

Az oltár előtt, most emberek árnyalakjai jelentek meg szürkében, kezeiket felemelve tartva. A Szent Szűz azt mondta:

„EZEK A PURGATÓRIUM BOLDOG/ÁLDOTT LELKEI, AKIK IMÁITOKRA VÁRNAK, HOGY FELFRISSÜLJENEK. NE HAGYJÁTOK ABBA AZ ÉRTÜK MONDOTT IMÁTI! ŐK TUDNAK ÉRTETEK IMÁDKOZNI, DE MAGUKÉRT NEM. A TI DOLGOTOK ÉRTÜK IMÁDKOZNI, HOGY MIELŐBB KISZABADULJANAK A TISZTÍTÓTŰZBŐL, ÉS HOGY ISTENNEL LEHESSENEK, ÉS ÖRÖKKÉ ÉLVEZZÉK AZ Ő JELENLÉTÉT.”

„MOST MÁR LÁTTAD; ÉN MINDIG ITT VAGYOK A MISÉN. AZ EMBEREK ZARÁNDOKOLNI MENNEK AZOKRA A HELYEKRE, AHOL MEGJELENTEM. EZ JÓ, MERT KEGYELMEKBEK RÉSZESÜLNEK OTT. DE AMIKOR NEM JELENÉK MEG, SEHOL SEM VAGYOK TELJESEBBEN JELEN, MINT A SZENTMISÉN. MINDIG MEGTALÁLTOK ENGEM AZ OLTÁR LÁBAINÁL, AHOL A SZENTMISÉT ÜNNEPLIK, A TABERNÁKULUM LÁBAINÁL, MINDIG AZ ANGYALOKKAL MARADOK, MERT MINDIG FIAMMAL VAGYOK.”

Abban a pillanatban, amikor felhangzott a „Szent vagy, Szent vagy, Szent vagy...” ének, látva Mária gyönyörű arckifejezését és a többi szent ragyogó tekintetét, amint összekulcsolt kezekkel várokoztak arra a csodára, amely állandóan megismétlődik, maga volt a Mennország. FÁJ ARRÁ GONDOLNI, HOGY VANNAK OLYANOK, AKIKET EZ A PILLANAT A BESZÉLGETÉSÜKBEN ZAVAR MEG. FÁJ, HOGY AZT KELL MONDJAM, SOK FÉRFI, - TÖBBEN VANNAK A FÉRFIK, MINT A NŐK, - ÚGY ÁLL EKKOR OTT, ÖSSZEFONT KARRAL TISZTELEGVE AZ ÚR ELŐTT, MINTHA EGYNERANGÚ FELEK LENNÉNEK.” A Szűzanya hozzátette: „MONDD MEG AZ EMBEREKNEK, HOGY EGY FÉRFI AKKOR A LEGFÉRFIASABB, AMIKOR MEGHAJTJA TÉRDEIT AZ ÚRISTEN ELŐTT.”

A miséző pap elmondta az **átváltoztatás** szavait. Átlagos magasságú volt, de hirtelen elkezdett nőni, és betöltekezett fénnel, egy fajta földöntúli fénnel, amely a vakító fehér és arany ragyogásához hasonlítható, amely teljesen beborította, és nagyon felerősödött az arca körül. Épp ezért nem láttam az arcvonásait. Amikor felemelte a Szentostyát, láttam a keze fejét, amelyen bizonyos jegyek voltak, melyekből hatalmas fény sugárzott. Jézus volt az! Ő maga volt az, aki a saját testébe rejtette a miséző papot. Szeretete jeleként vette körül így a miséző érsek kezét. Abban a pillanatban a Szentostya elkezdett nőni, mígnem egész hatalmassá vált, és megjelent rajta Jézus csodálatos arca, amely népét figyelte.

Ösztönösen meg akartam hajtani a fejem, de akkor azt mondta a Miasszonyunk:

„NE NÉZZ LEFELÉ! NÉZZ RÁ, ÉS SZEMLÉLD FIAMAT! FORRJON ÖSSZE A TEKINTETETEK ÉS ISMÉTELD A FATIMAI IMÁT: **URAM, HISZEK BENNED, IMÁDLAK TÉGED, BÍZOM BENNED ÉS SZERETLEK TÉGED. BOCSÁNATOT KÉREK AZOK NEVÉBEN, AKIK NEM HISZNEK BENNED, AKIK NEM IMÁDNAK TÉGED, AKIK NEM BÍZNAK BENNED, ÉS AKIK NEM SZERETNEK TÉGED. MEGBOCSÁTÁS ÉS IRGALOM. MOST MONDD EL NEKI, HOGY MENNYIRE SZERETED, ÉS FEJEZD KI HÓDOLATODAT A KIRÁLYOK KIRÁLYA ELŐTT.**”

Elmondtam neki, és olyan volt, mintha csak rám nézett volna a hatalmassá növekedett Szentostyából. De akkor megtudtam, hogy így néz minden egyes emberre, végtelen szeretettel. Aztán lehajtottam a fejem egészen addig, amíg a padlóra nem ért, így tettek az Angyalok és Szentek is a Mennyből. A másodperc töredéke alatt átsuhant az agyamon, hogy hogyan képes Jézus magára öltetni a miséző pap testét, ugyanakkor jelen lenni a Szentostyában? Amint a miséző pap leengedte a

kezében a Szentostyát, az visszanyerte eredeti méretét. Könnyek peregtek az arcomon. Egyszerűen képtelen voltam magamhoz térni a csodálkozástól. Akkor a Monsignore kimondta a borra az átváltoztatás szavait. Amint kimondta a szavakat, fény jelent meg a Mennyből a háttérben. A templom falai és mennyezete eltűnt. Mindenre sötétség borult, az oltárt kivéve, ahonnan hatalmas fényesség áradt. Hirtelen, a levegőben felfüggesztve megláttam a megfeszített Jézust. A fejétől a mellkasa aljáig láttam Őt. A kereszt vízszintes gerendáját néhány nagy, erős kéz tartotta. Ebből a ragyogó fényességből, egy kis fénysugár, mintegy fénylő, nagyon kicsi galamb vált ki, és repült fürgén körbe a templomban. Végül az érsek bal vállán nyugodott meg, aki most is Jézusként jelent meg, mert a fényességben ki tudtam venni az ő hosszú haját, a fénylő sebeit és hatalmas testét, de nem láttam az arcát.

Fölötte volt a megfeszített Jézus, feje a pap jobb vállára esett. Szemlélni tudtam az arcát, a megvert karjait és megkínzott húsát. Mellkasa jobbán volt egy seb, amiből vastag sugárban ömlött a vér balra, jobbra pedig víznek látszó fényesség. Inkább két fénysugárnak tűnt, amely a hívekre, balra és jobbra ömlött. Meghökkenem a vér mennyiségén, ami Belőle folyt a kehely irányába. Azt hittem, hogy túlfolyik majd belőle és beborítja az egész oltárt, de egy csepp sem ment mellé.

Ebben a pillanatban a Szent Szűz azt mondta: „EZ A CSODÁK CSODÁJA. MÁR MONDTAM NEKED KORÁBBAN, HOGY AZ URAT NEM KORLÁTOZZA AZ IDŐ ÉS A TÉR. AZ ÁTVÁLTOZTATÁS PILLANATÁBAN AZ EGÉSZ GYÜLEKEZET A KÁLVÁRIA LÁBÁNÁL ÁLL, JÉZUS KÖZVETLEN KERESZTFESZÍTÉSE PILLANATÁBAN.”

El tudod ezt képzelni? Bár szemeinkkel nem látjuk, de mindannyian ott vagyunk abban a pillanatban, amikor Jézust megfeszítik. És Ő értünk kéri az Atyát, hogy bocsásson meg nekünk, nemcsak azoknak, akik kivégezték, hanem mindnyájunknak a bűneinkért. „ATYÁM, BOCSÁSS MEG NEKIK, MERT NEM TUDJÁK MIT CSELEKSZENEK.”

Attól a naptól kezdve, nem törődöm azzal, hogy bolondnak néznek, de mindenkit arra kérek, hogy térdeljen le, és próbálja meg a szívével és minden érzékével, amennyire csak képes erre, megélni ezt a kiváltságos pillanatot, amivel az Úr megajándékoz minket. Amikor elérkezett az a pillanat, hogy elmondjuk a **Miatyánkot**, az Úr első ízben így szólt hozzám a Misén:

„VÁRJ. AZT AKAROM, HOGY A LEGMÉLYEBB ÁTÉLÉSSSEL, AMIRE CSAK KÉPES VAGY, IMÁDKOZD EZT AZ IMÁT. EBBEN A PILLANATBAN KÉPZELETBEN IDÉZD MAGAD ELÉ AZT AZ SZEMÉLYT VAGY SZEMÉLYEKET, AKIK ÉLETEDBEN A LEGNAGYOBB BAJT, SÉRELMET OKOZTÁK NEKED, ÉS ÖLELD ŐKET SZOROSAN A KEBLEDRE, MAJD MOND NEKIK TELJES SZÍVEDBŐL: „JÉZUS NEVÉBEN MEGBOCSÁTOK NEKED, ÉS BÉKÉT KÍVÁNOK NEKED. JÉZUS NEVÉBEN KÉREM A BOCSÁNATODAT ÉS A BÉKÉDET SZÁMOMRA.” HA AZ A SZEMÉLY MÉLTÓ A BÉKÉRE, AKKOR MEG IS KAPJA AZT, ÉS JOBBAN FOGJA MAGÁT ÉREZNI TŐLE. HA AZ A SZEMÉLY NEM KÉPES MEGNYÍLNI A BÉKÉRE, AKKOR A BÉKE VISSZATÉR A TE SZÍVEDBE. DE NEM AKAROM, HOGY ÚGY ADJ VAGY FOGADJ BÉKEJOBOT, HOGY LEGINKÁBB TE NEM VAGY KÉPES MEGBOCSÁTANI, ÉS NEKED NINCS BÉKE A SZÍVEDBEN.”

„VIGYÁZZ ARRA MIT TESZEL” folytatta az Úr. „AZT ISMÉTTLED A MIATYÁNKBAN, HOGY BOCSÁSD MEG A MI VÉTKEINKET, MIKÉPPEN MI IS MEGBOCSÁTUNK AZ ELLENÜNK VÉTKEZŐKNEK. HA KÉPES VAGY MEGBOCSÁTANI, DE NEM TUDSZ FELEJTENI, MINT EGYESEK HANGOZTATJÁK, FELTÉTELHEZ KÖTÖD ISTEN MEGBOCSÁTÁSÁT. VAGYIS AZT MONDOD EZZEL: CSAK AKKOR BOCSÁSS MEG NEKEM, ISTENEM, HA ÉN IS KÉPES VAGYOK MEGBOCSÁTANI, MÁSKÉPP NE.”

Nem tudom, hogy írjam le a fájdalmamat, amit akkor éreztem, amikor ráébredtem arra, hogy mennyire meg tudjuk bántani az Urat. És, hogy mennyire meg tudjuk sebezni saját magunkat azáltal, hogy visszatartjuk a haragunkat, neheztelésünket, a negatív, rossz érzéseinket és a kedvezőtlen dolgokat a szívünkben, amely saját előítéleteinkből és túlérzékenységünkől fakad. Megbocsátottam; szívből megbocsátottam mindenkinek és bocsánatot kértem azoktól, akiket valamikor megbántottam azért, hogy átélhessem az Úr békéjét.

A miséző pap ekkor azt mondta: „adj nekünk békét és egységet...” és aztán: „az Úr **békéje** legyen mindnyájatokkal”.

Hirtelen azt láttam, hogy néhány ember között (nem mindenki), akik megölelték egymást (*a béke jobb adásakor – ford. megjegyzése*), egy nagyon élénk fény jelent meg. Tudtam, hogy ez Jézus. Nekem is sikerült részben megölelnem a mellettem lévő személyt. Valóban éreztem az Úr ölelését abban a fényben. Ő volt az, aki átölelt és az Ő békéjét adta nekem, ugyanis abban a pillanatban képes voltam megbocsátani és eltávolítani a szívemből minden másokkal szemben érzett fájdalmat a szívemből. Ez az, amit Jézus akar, hogy osztozzunk Vele az örömeiben ebben a pillanatában, amikor átölel minket, és Ő békéjét adja nekünk.

Elérkezett a misézők áldozásának az ideje. Akkor ismét láttam az összes papot a Monsignore mellett. Amikor az érsek magához vette a Szentostyát Szűz Mária azt mondta: „**EZ AZ A PILLANAT, AMIKOR A MISÉZŐ PAPÉRT ÉS A KONCELEBRÁLÓ PAPOKÉRT KELL IMÁDKOZNI. ISMÉTELD VELEM: ÁLDD MEG ÉS SZENTELD MEG ŐKET URAM, ÉS SEGÍTSD ŐKET, TISZTÍTSD MEG ŐKET, SZERESD ŐKET, VIGYÁZZ RÁJUK ÉS TÁMOGASD ŐKET A TE SZERETETEDDEL. EMLÉKEZZ MEG A VILÁG ÖSSZES PAPJÁRÓL, ÉS IMÁDKOZZ AZ ÖSSZES FELSZENTELT LÉLEKÉRT...**”

Drága testvéreim, ez az a pillanat, amikor imádkoznunk kellene értük, mert ők is az egyház tagjai, akárcsak mi, laikusok. Sokszor mi, világi hívek, olyan sokat kívánunk, követelünk a papoktól, ugyanakkor képtelenek vagyunk értük imádkozni, hogy megértsük ők is csak emberek, és hogy megértsük és értékeljük az ő egyedüllétüket, magányosságukat, amely oly sokszor körülveszi őket.

Meg kellene értenünk, hogy a papok is ugyanolyan emberek, mint mi, ők is megértésre és törődésre szorulnak. Szükségük van a mi szeretetünkre és figyelmünkre, mert ők mindannyiunkért az életüket adják, akárcsak Jézus tette, azáltal, hogy Neki szentelték az életüket.

Az Úr azt akarja, hogy nyájának tagjai, akiket rábízott, imádkozzanak pásztorukért, és segítsenek Lelkipásztoruk megszentelődésében. Egy nap, amikor már odaát leszünk, meg fogjuk érteni a csodákat, melyeket az Úr tett, hogy papokat adott nekünk, hogy így mentse meg a lelkünket.

A hívek kezdtek a padból kijöve felsorakozni az áldozáshoz. Elérkezett a nagy találkozás ideje. Az Úr ekkor azt mondta nekem:

„**VÁRJ EGY PERCET, SZERETNÉM, HA MEGFIGYELNÉL VALAMIT...**” Egy belső indításra ránéztem arra az emberre, aki éppen a nyelvére fogadta a pap kezéből az oltáriszentséget.

Tisztán láttam, hogy az az asszony volt az az imacsoportunkból, aki tegnap este nem tudott elmenni gyönni, de ma reggel megtette a Szentmise előtt. Amikor a pap ráhelyezte a nyelvére a Szent Ostyát, egy fénysugár, egy erős arany-fehér fény ment keresztül ezen a személyen, először a hátán, majd hátulról beborította, körülvette a vállait, aztán a fejét. Az Úr azt mondta:

„**ÍGY ÖRVENDEZEK ANNAK A LÉLEKNEK, ÉS ÖLELEM ÁT AZT, AKI TISZTA SZÍVVEL JÖN HOZZÁM, HOGY MAGÁHOZ VEGYEN.**”

Jézus hangszíne boldogságot tükrözött, amikor ezt mondta.

Bámulatos volt a barátnőmet fénnel körülvéve látni, Jézus ölelésében, amikor visszaült a padba. Arra a csodára gondoltam, amit hányszor elmulasztunk, amikor Jézust kisebb vagy nagyobb kihágásokkal a szívünkben vesszük magunkhoz, ahelyett, hogy ünnepelnénk a jelenlétét.

Sokszor arra hivatkozunk, hogy nincs pap, akinél meggyónhatnánk egy adott pillanatban. De a probléma nem az, hogy nem tudunk bármikor gyónni, hanem az, hogy túl könnyen esünk gonoszságba megint. Másrészt, ugyanolyan erőfeszítést kellene tennünk találni egy papot, hogy eltávolítsuk a piszkot a szívünkéből, mint amikor a nők szépségszalont, a férfiak pedig egy jó borbélyt keresnek fel egy társasági összejövetel kedvéért. Arcátlan pimaszság bármikor úgy venni magunkhoz Jézust az Oltáriszentségben, hogy közben a szívünk tele van undorító mocsokkal.

Amikor kimentem magamhoz venni az Oltáriszentséget, Jézus azt mondta nekem: **„AZ UTOLSÓ VACSORA A LEGMEGHITTEBB PILLANAT VOLT AZ ENYÉIMMEL. A SZERETETNEK ABBAN AZ ÓRÁJÁBAN ALAPÍTOTTAM EZT A SZENTSÉGET, - AMIT EGYES EMBEREK ELMEBETEG CSELEKEDETNEK TARTANAK - AMELYBEN A SZERETET RABJÁVÁ TETTEM MAGAM. MEGALAPÍTOTTAM AZ OLTÁRISZENTSÉGET. AZ IDŐK/SZÁZADOK VÉGÉIG VELETEK AKARTAM MARADNI, MERT SZERETETEM NEM TUDTA ELVISELNI, HOGY ÁRVÁN MARADJATOK, TI, AKIKET AZ ÉLETEMNÉL IS JOBBAN SZERETTEM.”**

Magamhoz vettem a Szentostyát, aminek most egészen más íze volt. Vér és tömjén keveréke volt, ami teljesen átjárt. Olyan hatalmas szeretetet éltem át, hogy kicsordultak a könnyeim, végig folytak az arcomon anélkül, hogy megállíthattam volna.

Amikor visszatértem a helyemhez, térdelés közben, az Úr azt mondta:

„FIGYELJ...” Egy perccel később meghallottam annak a hölgynek a benső imáját, aki az előttem lévő padban ült, és előtte nemrég vette magához az Oltáriszentséget.

Az, amit csukott szájjal mondott, többé-kevésbé így hangzott:

„Uram, kérlek emlékezz rá, hogy már hónap vége van és nincs pénzem kifizetni a lakbért, az autó részleteit és a gyerekek iskolai díját. Kérlek, tegyél valamit, hogy segíts rajtunk... Kérlek, segíts, hogy ne igyon annyit a férjem. Nem tudom már elviselni többé a gyakori részegségét, és a legkisebb fiam is évet fog ismételni, ha nem segítesz neki. Ezen a héten vizsgázik...És ne feledkezz meg a szomszédomról se, akinek okvetlenül el kell költöznie. Kérlek, azonnal vidd el őt mellőlünk. Nem tudom tovább elviselni...stb.”

Aztán az érsek azt mondta: **„Könyörögjünk”**, erre az egész gyülekezet felállt a befejező imára. Jézus szomorú hangon azt mondta:

„FIGYELTED AZ IMÁJÁT? EGYTELEN EGYSZER SEM MONDTA, HOGY SZERET. EGYTELEN EGYSZER SEM ADOTT HÁLÁT AZÉRT AZ AJÁNDÉKÉRT, HOGY LEHOZTAM NEKI AZ ÉN ISTENSÉGEMET AZ Ő SZEGÉNYES EMBERSÉGÉBE, HOGY FELEMELJEM MAGAMHOZ. EGYTELEN EGYSZER SEM MONDTA, HOGY KÖSZÖNÖM URAM. EGY KÉRÉS LITÁNIÁT ADOTT ELŐ...ÉS ÍGY TESZ A LEGTÖBBJE, AKI MAGÁHOZ VESZ ENGEM.”

„SZERETETBŐL HALTAM MEG ÉS FELTÁMADTAM. SZERETETET VÁROK MINDANNYIOTOKTÓL. CSAK SZERETETBŐL MARADTAM VELETEK...DE TI ÉSZRE SEM VESZITEK, HOGY MENNYIRE SZÜKSÉGEM VAN A SZERETETETEKRE.

GONDOLJATOK ARRRA, HOGY ÉN - A LÉLEKNEK EBBEN A MAGASZTOS ÓRÁJÁBAN - A SZERETET KOLDUSA VAGYOK."

Vajon mindnyájan tisztában vagyunk-e azzal, hogy Ő, a SZERETET koldul tőlünk szeretetet, és mi nem adjuk azt meg Neki? Sőt mi több, elkerüljük a Szeretet Szeretetével való találkozást, azzal az egyedüli szeretettel való egyesülést, aki magát adja egy állandó áldozatban.

Amikor a miséző pap az **áldáshoz** ért, a Szent Szűz azt mondta:

„LEGYETEK FIGYELMESEK, GONDOSAK! TI MINDENFÉLE IDEJÉT MÚLT JELET RAJZOLTOK MAGATOKRA A KERESZT JELE HELYETT. EMLÉKEZZETEK ARRRA, HOGY EZ AZ ÁLDÁS AKÁR AZ UTOLSÓ IS LEHET A SZÁMOTOKRA, AMIT A PAP KEZÉBŐL KAPTOK. NEM TUDJÁTOK, HOGY VAJON AMIKOR INNEN ELMENTEK, MEGHALTOK-E VAGY SEM. NEM TUDJÁTOK, HOGY LESZ-E MÉG ALKALMATOK EGY MÁSIK PAP KEZÉBŐL IS ÁLDÁST KAPNI. A FELSZENTELT PAPI KEZEK A SZENTHÁROMSÁG NEVÉBEN ADNAK NEKTEK ÁLDÁST. ÉPPEN EZÉRT TISZTELETTEL VESSETEK KERESZTET, MINTHA EZ LENNE AZ UTOLSÓ ÁLDÁS AZ ÉLETETEKBEIN.”

Mennyi mindenről lemaradunk, mennyit mulasztunk az által, hogy nem értjük és nem veszünk részt a Szentmisén minden nap! Miért nem teszünk arra egy kis erőfeszítést, hogy egy fél órával korábban kezdjük a napot, és elfussunk Szentmisére, és befogadjuk az összes áldást, amivel az Úr el akar minket halmozni.

Tudom, hogy a(z állapotbeli – a ford.) kötelességei miatt nem mindenki tud naponta Szentmisén részt venni, de legalább kétszer vagy háromszor hetente megtehetnénk. Olyan sokan kikerülnek, hogy részt vegyenek a vasárnapi Szentmisén a legkisebb kifogásokkal, hogy van egy gyerekük, vagy kettő, vagy tíz, és így nem tudnak elmenni Misére. Vajon hogy sikerül megbirkózniuk az egyéb fontos kötelezettségeikkel? Talán elviszik a gyermekeiket is magukkal, vagy forgóban hol a férj, hol a felség vigyáz rájuk egy-egy órát, de végbeviszik az Istennek tett ígéretüket (vagyis teljesítik az állapotbeli kötelességüket – a ford. megjegyzése).

Van időnk tanulni, dolgozni, szórakozni, pihenni, CSAK ARRRA NINCS IDŐNK, HOGY LEGALÁBB VASÁRNAP ELMENJÜNK A SZENTMISÉRE.

Jézus azt kérte, hogy még pár percet maradjak vele Mise után. Azt mondta:

„NE ROHANJ EL MISE UTÁN. MARADJ MÉG A TÁRSASÁGOMBAN, ÉLVEZD A VELEM VALÓ EGYÜTTLÉTET, ÉS HADD ÉLVEZZEM ÉN IS...”

Gyerekkoromban azt hallottam, hogy az Úr a Szentáldozás után még öt-tíz percig velünk marad. Ekkor feltettem Neki a kérdést:

„Uram, valójában mennyi ideig maradsz velünk a Szentáldozás után?”

Azt hiszem az Úr jót mulathatott magában a butaságomon, mert azt válaszolta:

„MINDIG VELETEK VAGYOK, AMIKOR CSAK AKARJÁTOK. HA EGÉSZ NAP BESZÉLGETTEK VELEM, SZÓLTOK HOZZÁM PÁR SZÓT A HÁZIMUNKA KÖZBEN, MEGHALLGATLAK TITEKET. MINDIG VELETEK VAGYOK. TI HAGYTOK EL ENGEM. KIMENTEK A MISE VÉGÉN, ÉS EZZEL LE TUDTÁTOK A NAPI

KÖTELESSÉGETEKET. MEGTARTOTTÁTK AZ ÚRNAPJÁT, ÉS ENNYIVEL BE IS FEJEZŐDÖTT A DOLOG SZÁMOTOKRA. NEM IS JUT ESZETEKBE, HOGY LEGALÁBB EZEN A NAPON MEGOSSZÁTK VELEM A CSALÁDI ÉLETETEKET!"

„AZ OTTHONAITOKBAN MINDENNEK MEGVAN A MAGA HELYE, ÉS MINDEN TEVÉKENYSÉGRE VAN EGY SZOBÁTK: VAN EGY SZOBÁTK, AHOL ALSZOTOK, EGY, AHOL FŐZTK, EGY MÁSIK, AHOL ÉTKEZTEK...STB. MELYIK HELYISÉGET KÉSZÍTETTÉTEK EL SZÁMOMRA? NEM EGY OLYAN HELYISÉGRE GONDOLOK, AHOL CSUPÁN EGY KÉPEM POROSODIK A FALON HOSSZÚ IDEJE, HANEM EGY OLYAN HELYRE, AHOL LEGALÁBB NAPONTA ÖT PERCRE ÖSSZEJÖN A CSALÁD, HOGY HÁLÁT ADJON A NAPÉRT ÉS AZ ÉLET AJÁNDÉKÁÉRT, ÉS AHOL A NAPI SZÜKSÉGLETEIÉRT IMÁDKOZZON, KÉRJE AZ ÁLDÁSOMAT, VÉDELMEMET ÉS EGÉSZSÉGET. MINDENNEK MEGVAN A MAGA HELYE AZ OTTHONAITOKBAN, ENDEM KIVÉVE.”

„A FÉRFIAK MEGTERVEZIK A NAPJAIKAT, A HETEIKET, A TANULMÁNYI FÉLÉVÜKET, A VAKÁCIÓJUKAT STB. TUDJÁK, HOGY MELYIK NAPON PIHENNEK, HOGY AKKOR MOZIBA MENNEK-E VAGY MULATSÁGBA, VAGY MEGLÁTOGATJÁK-E A NAGYMAMÁJUKAT VAGY AZ UNOKÁIKAT, A GYEREKEIKET VAGY A BARÁTAIKAT, ÉS HOGY MIVEL SZÓRAKOZNAK. HÁNY CSALÁD MONDJA LEGALÁBB HAVONTA EGYSZER:

RAJTUNK A SOR, HOGY A MAI NAPON AZ EGÉSZ CSALÁD ELMENJEN ÉS MEGLÁTOGASSA JÉZUST A TABERNÁKULUMBAN”, ÉS MELYIK CSALÁD JÖN EL, HOGY VELEM BESZÉLGESSEN? HÁNYAN ÜLNEK LE ELÉM, ÉS BESZÉLGETNEK VELEM, MONDJÁK EL, HOGY MI TÖRTÉNT VELÜK, AMIÓTA NEM TALÁLKOZTUNK, KI OSZTJA MEG VELEM A PROBLÉMÁIT, NEHÉZSÉGEIT ÉS KÉRI, HOGY SEGÍTSEK RAJTA A SZÜKSÉGBEN...EZÁLTAL IS ÉLETE RÉSZÉVE TÉVE ENDEM? HÁNYSZOR TESZIK EZT MEG?”

„MINDENT TUDOK. A SZÍVETEK ÉS ELMÉTEK LEGMÉLYEBB TITKAIT IS ISMEREM. DE ÉLVEZEM, AMIKOR BESZÁMOLTOK NEKEM AZ ÉLETETEKRŐL, ÉS ÍGY MINTEGY CSALÁDTAGGÁ VÁLOK SZÁMOTOKRA, LEGMEGHITTEBB BARÁTOTOKKÁ. OH, MENNYI KEGYELMET VESZTEGETNEK EL AZ EMBEREK AZÁLTAL, HOGY NEM ADNAK HELYET NEKEM AZ ÉLETÜKBEN!”

Amikor aznap Vele maradtam, és még sok más napon is, Jézus folytatta tanításunkat. Ma szeretném megosztani veletek azt a missziót, amit rám bízott. Jézus azt mondta:

„MEG AKARTAM MENTENI TEREMTMÉNYEIMET, MERT A MENNYORSZÁG KAPUJÁNAK A MEGNYITÁSA TÚL SOK FÁJDALOMMAL JÁRT...”

„EMLÉKEZZETEK ARRA, HOGY EGY ANYA SEM TÁPLÁLJA GYERMEKÉT A SAJÁT HÚSÁVAL. ÉN EBBE A SZÉLSŐSÉGBE IS BELEMENTEM SZERETETBŐL, MERT MINDNYÁJATOKNAK JUTTATNI AKARTAM ÉRDEMEIMBŐL.”

A SZENTMISE - ÉLETEM ÉS KERESZTÁLDOZATOM MEGHOSSZABÍTÁSA KÖZTETEK. AZ ÉLETEM ÉS VÉREM ÉRDEMEI NÉLKÜL MIT TUDTOK MAGATOKKAL HOZNI AZ ATYA SZÍNE ELÉ? SEMMIT, CSUPÁN NYOMORÚSÁGOTOKAT ÉS BŰNEITEKET..."

„ERÉNYEKBEN TÚL KELLENE SZÁRNYALNOTOK AZ ANGYALOKAT ÉS AZ ARKANGYALOKAT, MERT ŐK NEM RÉSZESÜLNEK ABBAN AZ ÖRÖMBEN, HOGY TÁPLÁLÉKKÉNT MAGUKHOZ VEHESSENEK, MINT AHOGY AZT TI MEGTEHETITEK. NEKIK CSAK EGY KIS CSEPP JUT A FORRÁSÁBÓL, DE TI ABBAN A KEGYELEMEN RÉSZESÜLTÖK, HOGY MAGATOKHOZ VEHETTEK ENGEM, VAGYIS KIIHATJÁTOK AZ EGÉSZ ÓCEÁNT.”

A másik dolog, amiről az Úr fájdalommal beszélt, az azok a lelkek voltak, akik csupán megszokásból veszik Őt magukhoz, azok, akik elvesztették az iránta való áhítatukat, amikor magukhoz veszik Őt. Ez a napi szentáldozási rutin egyeseket langyossá tesz, így semmi újat nem tudnak mondani Jézusnak, amikor magukhoz veszik Őt az áldozáskor. Azt is mondta Jézus, hogy olyan sok, neki felszentelt lélek, elveszítette az Úrral való első szerelmének lelkesedését, és hivatásukat foglalkozássá tették; egy olyan elfoglaltsággá, amiben semmi többet nem adnak, mint amit megkövetelnek tőlük, de azt is érzések nélkül teszik...

Aztán az Úr azokról a **gyümölcsökről beszélt, amik minden egyes szentáldozásból fakadnak.** Vannak, akik ugyan naponta magukhoz veszik az Urat a szentáldozásban, de mégsem változtatják meg az életüket. Több órát töltenek imában, és sokat dolgoznak Érte ...stb. de az életük nem alakul át. És az az élet, ami nem alakul át, nem tud gyümölcsöt teremni az Úr számára. Azok az érdemek és kegyelmek, amiket a Szentmisében kapunk, a megtérés és a felebaráti szeretet gyümölcszeit kellene, hogy teremjék bennünk.

Nekünk laikusoknak, világi híveknek nagyon fontos szerepünk van az Egyházon belül. Nem hallgathatunk, mert az Úr küldetést bízott ránk - minden egyes megkereszteltre -, hogy menjünk ki a világba, és hirdessük az Evangéliumot. Nincs jogunk magunkban tartani ezt a tudást, és nem megosztani másokkal, és hagyni, hogy éhen haljanak a testvéreink, miközben olyan sok kenyér van a mi kezünkben.

Nem nézhetjük tétlenül, hogy az Egyházunk szétmorzsolódik, miközben mi kényelmesen megmaradunk a magunk kis plébániáján, otthonában, és annyi, de annyi jót kapunk az Úrtól: az Igéjét, a papok szentbeszédét, a zarándoklatokat, az Isten irgalmát a gyónás szentségében, Vele való csodálatos egységet a Szent Áldozás táplálékában, a prédikátorok tanítását.

Más szóval, olyan sok mindent kapunk, és mégisincs bátorságunk hozzá, hogy elhagyjuk a mi kis komfort zónánkat, és elmenjünk egy börtönbe, vagy egy javító intézetbe, hogy beszélgessünk a leginkább rászorulókkal. Hogy elmenjünk, és elmondjuk nekik, hogy ne adják fel hitüket, hiszen katolikusnak születtek, és az Egyháznak ott van rájuk szüksége, a szenvedéseikre, ahol éppen vannak. Mert az ő szenvedésük mások üdvösségére szolgál, és áldozatuk elnyeri számukra az örök életet.

Képtelenek vagyunk arra, hogy haldokló betegeket látogassunk meg a kórházban és az Irgalmasság Rózsafüzéért imádkozva imáinkkal segítsünk nekik a jó és rossz harca idején megszabadulni a gonosz csapdáiból és kísértéseiből. Minden haldokló fél. Ha ekkor megfogjuk a kezüket, és beszélünk nekik Isten szeretetéről, és arról a csodáról, ami őket majd a Mennyországban várja Jézus és Mária mellett, eltávozott szeretteik közelében, akkor ez megnyugvást ad nekik/megvigasztalja őket.

Az óra, amiben jelenleg élünk nem engedi meg, hogy közömbösek, közönyösek maradjunk. Papjaink kinyújtott kezeivé kell válnunk, és el kell mennünk oda, ahová ők nem juthatnak el. De ehhez bátorságra van szükségünk. Be kell fogadnunk Jézust, Vele kell élnünk, Jézussal kell táplálkoznunk.

Félünk egy kicsit jobban elkötelezni magunkat. Amikor az Úr azt mondta:

„ELŐSZÖR KERESSÉTEK ISTEN ORSZÁGÁT, ÉS MINDENT MEGADNAK NEKTEK HOZZÁ.” Ezt mindannyiunknak mondta, drága testvéreim. Ez azt jelenti, hogy Isten országát minden lehetséges eszközzel keresnünk kell ... és azt is jelenti, hogy nyissuk ki a kezünket, hogy ehhez **MINDENT** megkapjunk! Ez azért lehetséges, mert Ő a Mester - aki a legjobban fizet - az Egyetlen, aki gondosan szem előtt tartja a legkisebb szükségünket is.

Fivéreim és Nővéreim!

Köszönöm, hogy megengeditek, hogy végbevigyem a küldetést, amit rám bíztek, azáltal, hogy elolvastátok ezeket az oldalakat...

Következő alkalommal, amikor Szentmisére mentek, éljetez át azt. Tudom, hogy az Úr beteljesíti az ígéretét, hogy „A SZENTMISE TÖBBÉ MÁR NEM LESZ UGYANOLYAN A SZÁMOTOKRA”. És amikor magatokhoz veszitek Őt, szeressétek Őt!

Tapasztaljátok meg annak édességét, hogy szorosan oldala mellett pihenhetek meg, amit átszúrtak értetek annak érdekében, hogy rátok hagyja az Egyházat és édesanyját, és megnyissa számotokra az Atyja házának kapuját. Kívánom, hogy ezáltal a tanúságtétel által megtapasztalhassátok, és megérezhessétek az Ő Irgalmas Szeretetét, és megpróbáljátok azt gyermeki szeretettel viszonzni.

Áldjon meg benneteket az Isten ezen a Húsvéton!

Az élő Jézusban testvéretek:

Katalina

Laikus Misszionáriusa Jézus Eucharisztikus Szívének

Képaláírás:

Az Apostoli Küldetési Érem egyik oldalán egy szentségtartó látható benne az oltáriszentséggel és ezzel a felirattal: „**Örökké imádunk téged a legméltóságosabb Oltáriszentségben az Oltáron.**”, a másik oldalán pedig, Isten munkásainak jelképeként, amely a mi karizmánkat leginkább/beazonosítható módon jellemzi: a két Szent Szív, melyet töviskorona vesz körül, és a következő felirat olvasható rajta:

„Tisztelet és dicsőség Jézus és Mária Szent Szívének.”

Az Új Evangelizáció Apostoli Hivatása

Spanyolul: www.ane.in - www.jesucristovivo.org

Angolul: www.apostolate.org

Németül: www.ane.at

Calle1H No. 104 esquina 20

Col. México Norte, C. P. p7128

Tel.: (52) (999) 944-05-40 Fax: (52) (999) 948-17-77

Mérida, Yucatán, México